

Мачвански јав – Дејан Крсман Николић

КАО ВИНО У НОЋИ

Хајде... хајде да утамничимо речи!
Очи нека говоре, неразуму суде...
Нек очи љубав беру ил' жању уместо нас!
Сањајмо наша најлепша винска јутра,
Иако никада више, булбула, плавих ноћи,
Не зачујемо опојни глас.

Срно моја крхка! Хајде допустимо да нас преплави љубав.
Као младо вино што преплави и обузме душу
А озарено срце у усхићењу препозна рај.
Нека венама поново зажуборе потоци страсти,
С антоцијанима оживи неког давног плеса
Забрављени корак и сјај,
Нека нас још једном додирне она божанска радост
Којој се не назире и не зажели никада крај.

Хајде...! Хајде лепа винарице, да нам се језици
Више не саплићу од пијанства,
Од суза, мучних прошлости слика,
Нека се преплићу од песме, од пољубаца, уздаха, љубави.
Звука виолина и доброга вина.

Витице моја, ластавице чедна...
Хајде... хајде да будемо виноград! Ти буди лоза, ја бићу грозд.
Нека нас позобају птице виноградарице,

Ил' неки стари распевани дрозд,
Ако икада свету упутимо ружну ил' погану реч,
Нека нас у сласт деца поједу с хлебом
Ако им кажемо да неко може волети
Сунце и игру, више од њих... и више од нас.

Сунце, мило моје... како те је дивно волети...!
Сети се... сети... заискри... Заискри погледом као вино у ноћи.
Свемиром твојим нека се зачује меких чаша пој,
С првим лахором твога ока, на вино ме позови...
Ја ћу ти, заувек... заувек доћи!

ИСКРА ИЗ КАМЕНА

У кланац си сатерана земљо моја!
Тесан... и скучен, ко Дунаву гордом клисура Ђердапа.
Серб... раб твој верни, грца и гине,
Док срце Винчанца у њем распламсаваш.

Мој наврндеда што у турско рато посечен беше,
С неба ме гледа и к себи зове —
Дођи, забелио сам један комад неба за тебе,
Дођи... и одма' ори... што кажу наши,
Дугме да бациш, намах ће нићи...
Стихове своје словенске овде посеј,
Зачућеш како васиона пева, цвили од среће...
Реч... ил' слово... бар једно баци...
Избиће клица старих писмена наших,
У ћирилицу ти нико такнути неће.
Од тих писмена древних,

Свезнања кулу... тврђаву љубави сагради.
Небеска орница ова, даће ти пуно здрава плода.
Само знај — језик да наш и слово прародитеља твојих,
Ко дунавски кланац, вечни и стамени буду,
Душа им српска...
Широка, балканска треба.

У камену реч,
Најдубљи корен пусти!
Белези предака наших,
Најдаље векове памте!
На путу повратка с неба, реч и писмено, сачувај свако —
Земља и камен, искра и пламен, шума и река,
Икона... слава... опанак... трава...

Да не изгубиш... слово, баш ниједно...
Само ћирилско писмо знаће да убрани!
На искри и огњишту предака својих
Мост духовни према њима, ти изгради;
Испод лукова и стубова светих,
Жубором...
Извор непресушја ће потећи,
Жеђ што толи...
Нараштаје што нове храни!

СРБИЈА

Ком претесни беху српски златни скути,
У заласку сунца ко препозна зору,
Зар сметаше неком небески нам пути,
Док челичне птице палише нам гору?

Сетимо л' се некад прохујалих векâ,
Пуних патње, бола, туге и беспућа,
Обасја ли светлост, та небеска река,
Нешто што се зове насред друма кућа?

Нећемо их клети, то нам вера не да!
Плакати не смемо, премда суза клизи.
За такве је срце тврђе, и од леда,
Јер Бог на нас мисли, Бог на Србе гледа.

А, кад те, Србијо, можда и не буде било,
Душмани те зли растргну ко вуци,
Ил' буде те само кол'ко испод шљиве,
Твоја деца, твој понос, земљо, мајко, вило,
Знај, барјак слободе, уздигнута чела,
И тада ће носити у руци!

НА ПОЉИМА БОСИЉКА И ЛАНА

У постељи топлој, ушчушкан у свили,
ослушкујем како падају гранате.
Тамо преко Дрине, брат на брата леће!
Као змија леден, немир полагаано улази у вене,
ни ове ми ноћи сан на очи неће!

Гаснуле су звезде, ти драгуљи наде,
Месец лице скрио, као да их краде...
Крај узглавља меког, попут белог вина
зрак светлости један, на колевку паде,
мог, тек рођеног сина.

Да л' ми се учини да ореол свеца
видех на том лицу...? Тек, питање једно
дамар ми покреће: „Остати ил' ићи?“
Где стати на браник отаџбине своје?
Где бранити сина, супругу и мајку?
Крупне кишне капи добују по крову,
мисли моје бледе док тонем у сан...
Пинцгауер језди преко поља босиљка и лана...
Већ наредног јутра био сам у рову,
на уснама кармин, зној и крв слана.

ОЧИ БОЈЕ КОСМОСА

Ако очи твоје будем, још једанпут негде срео,
целим својим бићем заронићу тајно у њихове
дубине плаве...
Свет мој док се буде рушио цео,
космосом твојим опијен, отпловићу у бескрајна
пространства сна, што даље од јаве.

Ако очи твоје, боје космоса, будем, још једанпут негде
срео, жути ћу срп од месеца још исте ноћи украсти,
пред тобом ћу се правити да било је случајно,
да тако нисам желео...
Поља небеска, боје твојих очију, месечевим српом
пожњећу, теби пред ноге прах њихов прелепи донећу...
и вероваћеш ми кад ти будем рекао — очи су твоје...
најлепше очи на свету.

Ако очи, боје неба, будем, још једанпут негде срео,
коња белца оседлаћу...

у сусрет кренућу њима, небом,
пољима тек пожњевеним јахаћу, као очи твоје
дубоким плавим морима... и нећу се зауставити
док их не затвориш... и кажеш ми – твоје су.
Ако очи твоје, боје морских таласа, можда, ја никада више
и не будем срео, ветрове северне на крилатом белцу
зауздаћу, мирним, као очи твоје плавим морима, далеко,
далеко отпутоваћу... тебе, као малу сирену на длану свом,
заувек... заувек сниваћу.

И, помислим ли само да ћеш и ти, својим тужним, дивним
плавим погледом, на хоризонту сузом мене пратити,
нећу издржати – у зеници твога ока, од бола, умрећу.

